

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΠΩΛ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

πριγκήπισσα περπατάει με μικρά βήματα ά πάνω στη δροσερή γλόη. Είναι πολύ συγκινη- νημένη και λαμπιρά δάκρυα σιογτρέμουν στην άκρη των μαύρων της βλεφαρίδων.

Θέλουν να την παντρεύουν: Και για δι- πλωματικούς λόγους άποφάσισαν να την άρ- ραβωνιάσουν με τον πριγκηπα Ρενώ. Μά έ- κεινη δέν τον ξέρει αυτόν τον πριγκηπα. Ποιός ξέρει; Δέν θα τον άγαπήσει ίσως και θα έλθουν δυστυχήμένοι. Γιατί τάχα οι πριγκήπισσες πρέπει να παντρεύονται χωρίς έρωτα;

— «Υψηλοτάτη, αυτές η σκέψεις είναι άνάξιες για την κόρη του βασιλέως», θά της έλεγαν, άν ήξεραν τί σκεφτόταν, ή γρηές και άισθητές κυρίες της τιμής, πού η καρδιά τους ξεράθηκε σιγά-σιγά από τίς χιλίες δύο διατάξεις του πρωτοκόλλου.

Διάβολο! Η κόρες των βασιλέων δέν έχουν λοιπόν καρδιά; Κι όμως νοιώθουν την άνάγη ν' άγαπήσουν σάν τις άλλες κοπέ- λες κι άκριβώς μέσα στο λεπτό στήθος της, ή μικρή πριγκήπισσα νοιώθει να χτυπάει μία καρδιά πού λαχτάραει την άγάπη, όπως κ' ή καρδιά της κόρης ενός ευλοκόπου.

— Μά γιατί να κάνη τώρα αυτές τις σκέψεις; Μήπως δέν είναι σχεδόν άραβωνιασμένη με τον πριγκηπα Ρενώ; Μά να ή μικρή πριγκήπισσα άρχίζει να κλαίη. Κυλούν επάνω στο τριανταφυλένιο της μάγουλα, να κρυσταλλένια της δάκρυα, διάχρονα και στρογγυλα σάν μαργαριτάρια...

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα. Δέν μπορούνε πιά να μετρηθούν... Είναι πολλά, μπερδεύονται και σέ λίγο πλημμυρίζουν το μικρό της προσωπάκι σάν δλόκληρη ή πρωινή δροσιά να καταστάλαξε σ' αυτό...

— «Αυτό εν' άναξιοπρεπές για την κόρη του βασιλέως», θά έ- λεγαν και πάλιν ή κυρίες της τιμής, άν την έβλεπαν να κλαίη.

Μά, εντυχώς, βρίσκεται μόνη της μέσα στο πάρκο. Και λυπη- μένη ή πριγκήπισσα, τραβεί κοντά στο πάρκο, όπου κάθε πρωί, ύστερ άπ' τον περίπατό της, άναπαύεται μερικες στιγμές πριν ξανα- γυρίσει στον πύργο.

Η μικρή πριγκήπισσα είναι κόκκινη—κόκκινη σάν μιá φράουλα των δασών πού ή βροχή τή μούσκεψε. Πλησιάζει στον πάρκο και εαφισιασμένη βλέπει εκεί ένα γράμμα και μιá άνθοδέση.

Ποιός τόλμησε να τ' άποθέ- ση σ' αυτό το μέρος. Ποιός εν' αυτός ο αθύδης, ο άναίδης; σκέπτεται.

Και με το λευκό χέρι της πού τό έχει παγώσει λίγο ο ά- νεμος, ή πριγκήπισσα έτοιμάζε- ται να πετάξει καταγής αυτό το θαρραλό δέγμα της άγάπης κάποιου άγνωστού.

Μά μιá σκέψη τή συγκρα- τεί. Ποιός ξέρει άν δέν είναι κρυμμένος σέ κανένα γειτονικό στέντρο ο ένοχος; Κι άν τή δη εξοργισμένη, θά νομίσει ότι τή συγκίνησε. Και ψυχρή, γαλή- νια, άξιοπρεπής, ή πριγκήπισ- σα γυρίζει τή σάχη της στά λου- λούδια και ξαναπαίρνει το δρό- μο του πύργου...

Η μικρή πριγκήπισσα περ- πατάει με μικρά βήματα πάνω στη δροσερή γλόη. Μά διατάζει: ίσως αυτές πού της άφησε την έπιστολή και τά λουλούδια να μην είναι κανείς θρασύς τύπος... Άπεναντίας μπορεί νάνα καν- νίνος ιπλότης δειλός, γενιάτος σεβασμό πός ατήν, ποιητής χωρίς άλλο, πού την άγαπάει με όλη τήν ψυχή του! Έ. λοι- πόν; Η πριγκήπισσα ζητούσε τόν έρωτα... Νάτος πού ήρθε και ατή τόν διώγει... Κι αύ- τος ο φτωχός έρωτευμένος, άν τήν παραμόνευε πού όλίγο, λό- σο θά ήπέφερε, βλέποντας τήν περιφρόνησι της.

Κι έξοφνα ή μικρή πριγκή- πισσα σταματάει και γυρίζει πί- σο... Πάει στο πάρκο, παίρνει τήν έπιστολή και τήν άνοίγει...

Όχι από περιέργεια αλλά από οίκτο.

Η μικρή πριγκήπισσα είναι κόκκινη, κόκκινη σάν μιá φράουλα των δασών, πού ή βροχή τή μούσκεψε! Ω! τά τρυφερά λόγια της άγίτης, τά τόσο γλυκά, τά τόσο χαιδευτικά, τά τόσο ίκετευτικά πού διάβασε στο γράμμα και πού έκαναν τά μάτια της να χύσουν άφθονα δάκρυα, ήσαν τόσο βαθειά και φιλογερά πού άνέβασαν όλο το αίμα της στά μάγουλά της... Δέν της ζητάει ραντεβού αυτός ο ιπλότης πού δέν είχε τόλμησει και να ύπογράψη το γράμμα του... Της ζητάει μόνο τήν άδεια να τήν άγαπά και να τής γράφη κάθε μέρα.

Η καρδιά της μικρής πριγκήπισσας χτυπάει πολύ δυνατά; Ποιός είναι τάχα ο δειλός αυτός έρωτευμένος; Μήπως...μήπως είναι ο πριγκηπ Ρενώ; Μήπως τήν ελδε και τήν άγάπησε ο μνηστήρας της και, ρομαντικός όπως εκείνη, θέλησε να τήν κάνη να τον άγαπήσει χωρίς ή πριγκήπισσα να μάθη ποιός είναι... Ποιός άλλος θά τόλμουςε να γράψη στην κόρη του βασιλέως;

Η μικρή πριγκήπισσα περπατάει με μικρά βήματα επάνω στη δροσερή γλόη...

Όχι ώ μέρες τώρα, ο άγνωστος της γράφει καθημερινώς από ένα γράμμα. Οι άραβωνίες της άποανίστοχταν όριστικά, μά εκείνη δέν κλαίει πιά κρυφά; Τί άλλο θέλει άφού τήν άγαπάει ένα ώραίο ιπλότης; Γιατί ο άγνωστος έπιστολογράφος της, πρέπει να είναι ώ- ραίος, γενναίος κι άγαθός, άφού ξέρει να μιλάει τόσο ώμορφα για τήν άγάπη.

Μά σήμερα έγινε πιό τολμηρός και τής ζητάει ένα ραντεβού. Σίγουρα δέν μπορεί να είναι άλλος από το Ρενώ. Σήμερα το πρωί ή πριγκήπισσα πήγε και κτύπησε το πορταίτο του... Έχει μεγαλοπρε- πές ύφος... Ω! πώς αυτά τά γράφα και ψυχρά μάτια του θά φλογιστούν γι' ατήν και πώς αυτό το στόμα το λεπτό και σαρω- στικό θά γλυκάνη άπόψε για να τής ζητήσει ένα φίλημα, γιατί αυτός σίγουρα πρέπει νάνα ο άγνωστος έπιστολογράφος. Ένα φίλημα; Μά θά του τό έπιτρέψη εκείνη; Ω! όχι!... Α! για!... Πόσο θά είναι γλυκό και πόσο θά γελάσει καθώς θά λεί σέ λίγο στο πριγκηπα: «Σάς είναι αντέφη!...»

Πάνω άπ' το άραχνούφαντο λευκό φόρεμά της έχει ερίξει τώρα ένα μεγάλο μανδύα για να μη τήν δη κανείς πού τριγυρίζει σάν με- γάλη πεταλούδα, μέσα πώς σκετινιή νύχτα...

Φοβάται... Ξέρει πώς αυτό που κάνει δέν είναι καλό, μά προ- χωρεί χωρίς να διατάξη.

«Ο νυχτερινός άνεμος, θερ- μός και ζσηρός, άναταραζει τις μαυρες μπουκλες της και τής ψιθυρίζει με τήν άερινή φωνή του: «Πού πάς, μικρή αδελφή, πού πάς;»

Επάνω στα στελέχη τους πού είναι από πράσινο σιάν, τά λουλούδια άνασηκώνονται και τά πέτάλα τους μανιοίνουγν για να τή ρωτήσουν: «Πού πάς, μικρή αδελφή, πού πάς;»

Κι εκεί ψηλά, τά χρυσά λουλούδια στο γαλάζιο κήπο τ' ούρανον, τήν καττάζουν κι αύ- τά εαφισιασμένα να περνώ μεσ' στη νύχτα και τή ρωτάει με μιá τρεμάμενη άγνια: «Πού πάς, μικρή αδελφή, πού πάς;»

Η μικρή πριγκήπισσα δέν άπαντάει και στή γλωμάδα των κρινών του συγκινημένου προ- σώπου της, λάμπει μέσα στα μάτια της ο πόθος της για τόν έρωτα.

Η μικρή πριγκήπισσα είναι κόκκινη, κόκκινη σάν ένα λου- λούδι των δασών πού ή βροχή τό μούσκεψε...

Ριγμένη στο κρεβάτι της, όχι μακριά από τήν άγαπημένη της παρμόνα, πού ή κόουσα τήν άποκοίμισε, κλαίει το ώραίο έρωτικό της όνειρο πού διαλύ- θηκε, ενώ τά μάγουλά της φλο- γίζονται καθώς συλλογίζεται τήν ποσοβολή πού τής έγινε πρò ό- λίγο.

Ο ώραίος πριγκηπας Ρενώ, ο έρωτευμένος ιπλότης, ο έρ- ροχάτος τροβαδούρος, — Ω, Κυ- ριε Θεέ! Παναγία Παρθένο!—

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό κατά του Λασκαράτου άφορισμός τής 'Ι. Συνόδου. Τό παράπονο του συγγραφέος τών «Μυστηρίων» τής Κεφαλλονιάς. Τά δεινοπαθήματα του άειμνήστου Γενναδίου. Άστεγος στους Αθηναϊκούς δρόμους. Μία θλίβερη πομπή. Ζητείται δωμάτιον ! Η παλιές δόξες του θεάτρου Φαρέα. Πώς... δέν έσουβλίστηκε ό Άθανάσιος Διάκος. Ό Γερμανός, ή πέντε αισθήσεις και ή κλασσική μύτη του κτλ. κτλ.

Όταν ό Άνδρέας Λασκαράτος έμαθεν ότι ή 'Ιερά Σύνοδος τής Ελλάδος τόν άφόρισε, γιά τά «Μυστήρια τής Κεφαλλονιάς», τά όποια μόλις είχαν εκδόσει ώρίστηκε :

- Καί τώρα, πού με άφόρισαν, τί θά πάθω ;
- Άμα πεθάνεις, δέν θά λιώσεις, τού άπάντησαν.
- Δέν άφόριζαν τότε και τά παπούσια τών παιδιών μου γιά νά μή... λιώνουν ποτέ ! Παρενονήθ ό καυστικός συγγραφέος τών «Στιχογραφημάτων».

Όταν ό Άναστάσιος Γεννάδιος, παρητήθ από καθηγητής τού Πανεπιστημίου, γιά νά μείνη ελεύθερος και νά κηρύξη τίς ίδέες του, στους δρόμους τών Άθηνών, δέν πέρασε πολύς καιρός, και έπεσε σε μία άπεταγάρια, από τήν όποیان δέν ξεκόλλησε πλέον ποτέ, μέχρις ότου άπέθανε.

Ό όρατός έκείνος τύπος τών παλαιών Άθηνών, με τό επιβλητικό ανάστημα και τό ύψηλό σταχί κάπελλο, έφτασε στιγμή, πού δέν είχε νά πληρώση ότε τό ένοίκιό του.

Ό σπιτικοκόρης του έκανε όπομιονή, έπειρέμενον ένα, δύο μήνες, οι μήνες έβγαλαν έξέρμηνα, αλλά ό Γεννάδιος, μη έχων όποτε όβολόν δυσκολευότανε νά τόν πληρώση. Έτσι ό σπιτικοκόρης του τού έκανε, μιá ήμέρα ξέσαι και τού πέταξε τά ρούχα του στο δρόμο.

Τά έπιπλα τού Γενναδίου, δέν ήσαν και πολλά. Έλάχισια. Μόνον βιβλία άφθονα, είχαν ό φτωχός, καθηγητής τής Ιστορίας στο Έθνικό Πανεπιστήμιο.

Ό Γεννάδιος, σάν ειδε, τά πράγματά του στο δρόμο πεταγμένα δέν έταράχθη και πούθ. Έκάλεισε άμέσως ένα κάρο, τά έφόρτωσε, και τράβηξε μπροστά αυτός με τόν αλιώνον σταχτή και ύψηλον του πλιν και πίσω τό κάρο με τά έπιπλα, ζητώντας νέν κατοικίαν.

Ότου έβλεπεν ένοικιαστήριον, ή συνόδει σταιματούσε, αλλά ό ιδιοκτήτης τόν σπιτιών, μόλις άκούγανε τό όνομα «Γενναδίου», τού έδήλωναν ότι δέν έχουνε δωμάτια γιά ένοικίαση.

Τό «καβαρίνι» αυτό, πού ζητούσε απαιτεί νέν ένοικίαση, σπύτι ή δωμάτιον, και πού ότε σφύρι δέν εφίριζε, έκίνησε τή περιώρεια τών Άθηναιών, και έτσι πίσω από τό κάρο, με τά λίγα έπιπλα, μιá δόξαλη συνοδεία από περιώρεις και από χάρηδες, έσχηματίσθη.

Η συνοδεία αυτή πού όσα λίγαίνε και μεγάλουν, προχωρούσε -προχωρούσε προς τό άγνωστον και στεκόταν, όπου έβλεπε ένοικιαστήριον.

Και ή ιστορία αυτή βάσταξε όρες άκετέξ,όσο όπου κάποτε έλυτήθηκε στο τέλος, τόν σφόν ιδιολόγον και τόν περιεμάζεσε στο σπίτι του.

Στό περίφημο θέατρο τού Φαρέα, στο Θησειο, τά παλαιά χρόνια, τά προπολεμικά, έπαιζαν δύο λαϊκοί ήθοιοι και διάσημοι... παντομίματες ήδες τής εποχής ό Κανελλός και ό Μπαλαφάρας, άστέρια τής Πλάσας, τού Ψυχρού, και τών Παντομιμαδιών.

Τό θέατρο τού Φαρέα, ήσαν τότε μιá ξυλίνα παράγκα, με ένα παλκοσέκιον σανιδένιο, πού έτρεις και βυγούσε μόλις κανένας ήθοιοι...

ήταν... ήταν ό Τριβουλέτος, ό γελοιοποιός τού πατέρα τής. Σίγουρος γιά τήν άτιμωρησία του, αυτός πού δέν σέβεται τίποτε -τής σκάφωσε τήν άσχημη αυτή φάρος : ... Πώς γελούσε ό άθλιος καθώς τήν ειδε νά πλησιάζη στο πάγκο με τήν καρδιά τρεμόμενη ! 'Α ! ό γελοιος, ό μοχθηρός ό άνανδρός !..

Κ' ή φτωχή πριγκίπισσα οκέπτεται πώς όλα τελειώσαν παιά .. Κανένας έπίσπης δέν τήν άγαπά και ή καρδιά τής θά μείνη γιά πάντα άδειανή από έρωτα !.. Θα παντρευτή τόν πριγκίπη Ρενώ, με τά ψυγά μίτια και τά σαρκαστικά χείλη . Η κόρες τού βασιλέως δέν έχουν τό δικαίωμα νάχουν καρδιά..

Κι άπάνω στή τρανεαφύλλνια τής μάγουλα, τά κρυστάλλινα δάκρυα άρχίζουν νά κυλούν, διάφανα και στρογγυλά, σάν μαργαριτάρια...

Μ ΑΞ ΠΟΛ

πιδός έκανε, κανένα βήμα πιο βαρύ και πιο σταθερό.

Γύρω-γύρω στο θέατρο, αντί γιά σανιδώματα, είχαν άνηχημένες τρύπιες λινάτσες, πού ήσαν τά...θεωρεία τής άριστοκρατίας τών...Γαυριάνων, πού μαζεύοντοσαν και κυττάζανε από τίς τρύπες.

Η είσοδος στο θέατρο τό όποιο φωτίζανε τρείς νυσταγμένες λάμπες πετρελαίου, ήσαν είσοδοι λεπτά.

Πρωταγωνιστής τού θιάσου τού Θεάτρου τού Θησειού ήταν ό Γιάννης ό Κρόδος : αυτός έπαιζε πάντοτε τό πρόσωπο τού έρωστού. Όταν όμως έπαιζεν ό θιάσος, τίποτε ηρωικά δράματα, πού δέν είχαν έρωτες, ό Γιάννης ό Κρόδος, καθότανε στήν είσοδο και μαζευε τά εισιτήρια. Και εκεί όμως δέν καθότανε άεργος. Έπαιζε τόν...έρωσθή στα γειτονικά δουλικά, πού κερδόντοσαν σε μπαλόνια και παραθύρια -γιά νά ίδουθε τή παράσταση..

Ένα βράδυ ό θιάσος έπαιζε τόν «Άθανάσιο Διάκο», «δράμα ηρωικόν, πού θά συγκινούσε τό νοήμον κοινόν κτλ... Έτσι ό Κρόδος ήταν και πάλι στή πόρτα και μαζευε τό εισοσάλετο και γλυκίς ματιές από τά δουλικά τής γειτονιάς. Τόν Διάκον ύπεδέετο ό Κανελλός και τόν Πασαά ό Μπαλαφάρας.

Τό δράμα πήγαινε καλά. Ό κόσμος ήταν ένθουσιασμένος. Ός τού ήλθεν ή στιγμή, νά σουβλισηθ ό Διάκος.

Μόλις οι κομπάρσοι, πού παριστάνανε τούς Τούρκους στρατιώτες ντυμένους όμως...Ισπανόλικά, έβγαλαν χείρι, γιά νά πιάσουν τό Διάκο και νά τόν σουβλίσουν, τό «νοήμον κοινόν» ξεδιέδωσε τήν έθνικήν του συμπάθειαν προς τόν Διάκον, τόν Κανελλον δηλαδή, και άρχισε νά θορυβή και νά φωνάζη στους «Τούρκους στρατιώτες» :

- Όχι τόν Διάκο, ρέ, τόν Πασαά νά σουβλίστε !
Οι ήθοιοιόι κάνανε χειρονομίες γιά νά σούσηθ τό κοινόν, αλλά τό «νοήμον κοινόν» δέν σούσησε.
- Όχι τό Διάκο, είπατε.Τό Πασαά νά σουβλίστε, ρέ σεις !

Τότε ό Μπαλαφάρας, ό όποιος, καθώς είπαμε και παριστάνε, παριστάνε τόν Πασαά σκησώρην άπάνω και είπε στους κομπάρσους δεκτικόν σ' αυτός τό κοινόν, πού φώναζε :

- Σουβλήστε με, ρέ, άπό τό θέλιον οι...μαργαριτάρια !
Και τόν έσουβλίαν.

Ό μακαρίτης Ν. Γερμανός, ό άλιότε διεκθηντής τού Ζωολογικού κήπου τού Φαλήρου και τόσα τελευταίως, Γενικός Λευκηντής τής Λιθουώξ Έκθέσεως τής Θεσσαλονίκης ως έξής καθόριξε τίς αισθησεις μεταξύ διπλόδων, τετραπόδων, πεντοπόδων, άπτερόων, έρπόντων και νυχτορόων.

- Στους άνθρώπους, πρώτη αισθησις είνε ή άφή, δεύτερη ή γεύσις, τρίτη ή όρασις, τέταρτη ή άκοή και πέμπτη ή όσφρησις. Στά τετράποδα, ή όσφρησις είνε πρώτη, ή γεύσις δεύτερη, ή όρασις τρίτη, ή άκοή τεταρτη και τελευταία ή άφή. Στά πτηνά, ή όρασις είνε πρώτη, ή άκοή δεύτερη, ή άφή τρίτη και τελευταία ή γεύσις και ή όσφρησις.

- Σε σάς, τού είπε κάποτε ό κ. Ν. Λεβίδης, ότανώφοντας τή μεγάλη του τή μύτη, ή όσφρησις θά είνε άσφαλός ή άκοή.

- Ναι, άπάντησεν ό μακαρίτης Γερμανός, αλλά μόνον όταν παρακάθηναι εις γεύνη. Κατότιν έρχεται ή όρασις και άκολουθεί ή γεύσις. Η άκοή και ή άφή μένουσ τελευταίως !

Μιά φορά, στα προπολεμικά τά χρόνια, πού ή άποκρηξίς, ήσαν πού Έλληνικές στας 'Αθήνας, πολλά σπύτια είχανανόχτες τίς πόρτες τόν, και δεχόντοσαν ή...μετηματισμένους, άγνώστους και γνωστούς.

Ό πρόστυχο όμως και ό χυδαίο, δέν λείπουν ποτέ από τόν κόσμο. Πολλοί δηλαδή όχηρομένοι πίσω από τό άγνωστον τής μάσκας, έμπαιναν στα σπύτια και έλεγαν διάφορες προστυχίες εις βάρος τών προσκεκλημένων. Και τόσο μάλιστα είχε προσχωρήσει τό κακό, πού και σκάνδαλα δημουφρήθησαν, και πολλά σπύτια έκλεισαν τίς πόρτες τόν. Τότε ό κ. Γ. Πούτ, είπε τό έξης όρατιον :

- Δύο πράγματα φοβήθηκα πούδ στή ζωή μου. Τήν έβλογία και τούς μασκαράδες. Και οι δύο άμα σε πλησιάζουν, σου άφίγουν στίγματα, φανερά μόν ή πρώτη, βαθύτερα όμως, ψυχικά, οι δεύτεροι !